

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1425/2015
02.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца С.С. из Н., чији је пуномоћник Ј.Ш., адвокат из Н., против туженог М. Д.О.О. из Н., чији је пуномоћник Ћ.С., адвокат из Н., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4315/14 од 17.03.2015. године, на седници одржаној 02.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4315/14 од 17.03.2015. године.

Образложење

Основни суд у Нишу, пресудом П1 852/14 од 12.09.2014. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, поништио као незаконито решење о отказу уговора о раду број 24/13 од 31.12.2013. године и обавезао туженог да врати тужиоца на рад и призна тужиоцу сва права на раду и на основу рада почев од 31.12.2013. године. Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 34.500,00 динара.

Апелациони суд у Нишу, пресудом Гж1 4315/14 од 17.03.2015. године, одбио је као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Нишу П1 852/14 од 12.09.2014. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у име туженог, ревизију је благовремено изјавио његов пуномоћник, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку -ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), па је утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности на основу члана 408. ЗПП. Нема ни битне повреде

одредаба парничног поступка из члана 374. став 1, а у вези одредбе члана 396. став 1. ЗПП, на коју се у ревизији указује, с обзиром на то да је другостепени суд у образложењу побијане пресуде навео које је битне жалбене наводе ценио, као и које је разлоге узео у обзир по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на пословима радног места КВ-електроинсталатера до 31.12.2013. године, када је тужени оспореним решењем отказао тужиоцу уговор о раду, због непоштовања радне дисциплине на основу одредбе члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду. Пре доношења оспореног решења, тужени је писменим упозорењем обавестио тужиоца о постојању разлога за отказ уговора о раду, зато што је повредио радне обавезе и то: на начин што се није изјаснио на опомену од 07.10.2013. године због чега се 27, 28. и 29.09.2013. године није одазвао ради добијања налога за извршење пословног задатка, односно одласка на терен; што је 23.11.2013. године у 15,30 часова без дозволе и јављања послодавцу напустио градилиште на објекту у Ј.; и што је 24.11.2013. године дошао на градилиште у 18,30 часова и није извршавао радне обавезе. Истим упозорењем, тужиоцу је стављена на терет и повреда радне дисциплине, на начин што се уназад у дужем временском периоду тужилац недолично понашао према другим запосленима и послодавцу, омаловажавао послодавца, тако што је о њему ширио неистине код запослених. У образложењу оспореног решења, тужени је навео да тужилац не поштује радну дисциплину, недолично се понаша према послодавцу и према другим запосленима за дужи временски период и да је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су поништили као незаконито оспорено решење туженог број 24/13 од 31.12.2013. године о отказу уговора о раду тужиоцу и обавезали туженог да врати тужиоца на рад и призна сва права на раду и на основу рада почев од 31.12.2013. године.

У спору из радног односа, суд, законитост решења цени са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

Према томе, како је оспорено решење донето због постојања отказног разлога из члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр.24/05, 61/05, 54/09 и 32/13), а без одређеног образложења у погледу времена, места и начина непоштовања радне дисциплине прописане актом послодавца, односно понашања тужиоца, док је тужени писмено упозорио тужиоца на постојање отказног разлога из члана 179. став 1. тачка 2. и из члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду, које је исто тако без одређеног образложења у погледу непоштовања радне дисциплине прописане актом послодавца, у односу на који акт послодавца, као и у погледу конкретног времена понашања тужиоца, због којег не може да настави рад код туженог, а што је од значаја за постојање објективног идентитета између упозорења и оспореног решења, као и за оцену законитости оспореног решења са становишта правилне примене материјалног права и повреде правила поступка, то је оспорено решење туженог о престанку радног односа тужиоцу отказом уговора о раду незаконито.

При томе, није потребно даље детаљно образлагати пресуду којом се ревизија одбија као неоснована, ако се у ревизији понављају жалбени разлози или кад се даљим образлагањем пресуде не би постигло ново тумачење права, већ се тужени као ревидент упућује на образложење побијане пресуде, да се непотребно не би понављало, на основу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

У преосталом делу, ревизијом се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није дозвољен разлог за изјављивање ревизије, на основу одредбе члана 407. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**